

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

◆ Âşık Veysel ◆ Tacettin Şimşek ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Tayyib Atmaca
◆ Nurgöl Kaynar Yöce ◆ Hızır İrfan Önder ◆ Hakan İlhan ◆ Halit Yıldırım
◆ Halil Manuş ◆ Murat Canbolat ◆ Mehmet Pektaş ◆ Faik Kumru ◆ Durdu Güneş
◆ Musa Serin ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Kadir Köse ◆ Eyyüp Azlal ◆ Aslan Aşarbey

97 Sayı 21 Mart 2026

Senlik Benlik Nedir?

◆ Âşık Veysel

Allah birdir Peygamber Hak
Rabb'ül-âlemindir mutlak
Senlik benlik nedir bırak
Söyleyim geldi sırası

Kürt'ü Türk'ü ne Çerkez'i
Hep Âdem'in oğlu kızı
Beraberce şehit gazi
Yanlış var mı ve neresi

Kuran'a bak İncil'e bak
Dört kitabın dördü de hak
Hakir görüp ırk ayırmak
Hakikatte yüz karası

Bin bir ismin birinden tut
Senlik benlik nedir sil at
Tuttuğun yola doğru git
Yoldan çıkıp olma asi

Yezit nedir, ne Kızılbaş
Değil miyiz hep bir kardaş
Bizi yakar bizim ataş
Söndürmektir tek çaresi

Kişi ne çeker dilinden
Hem belinden, hem elinden
Hayır ve şer emelinden
Hakikat bunun burası

Şu âlemi yaratan bir
Odur külli şeye kâdir
Alevi Sünnilik nedir
Menfaattir varvarası

Cümle canlı hep topraktan
Var olmuştur emir Hak'tan
Rahmet dile sen Allah'tan
Tükenmez rahmet deryası

Veysel sapma sağa sola
Sen Allah'tan birlik dile
İkilikten gelir bela
Dava insanlık davası

A ş ı k k a r a

Hayâli kayalı hakeka dayalı dergi

Yapımcı: Tayyibe Atmaca Yönetmen: Mehmet Pektaş

Set Amiri: Halit Yıldırım Afiş: Sait Işık

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş

Sesleşme: 0535 391 92 50 Dükkân: www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergietgmail.com

97. Sayı Mart 2026 ISSN-0106417 (edergi)

Orucu Ramazana İneği Kurbana

◆ Tacettin Şimşek

Hepi topu bir ineği vardı Devran Ağa'nın. Karakız'dı adı. Süt ondan, peynir ondan, yağ ondan. Tabiri caizse yedi nüfuslu aile, ineğin eline bakıyordu. Azıcık keyifsiz olsa bütün ailenin keyfi kaçırıyordu. İnek dediysek yılda ortalama 5.000-6.000 litre süt veren Simental, 4.500 litre süt veren holstein, 4.200 litre süz veren jersey, 3.500-5.000 litre süt veren montofon gibi cins hayvanlar gelmesin aklınıza. Bizimki düpedüz yerli kara inek. O da yılda verse verse 400 ila 1.200 litre süt verir. İçer misin, sonraya mı saklarsın? Tereyağı mı yaparsın, yoğurt mu, peynir mi? Sana kalmış.

Mübarek üç aylardan ilki bitmek üzereydi. Şabana bir hafta vardı. Devran Ağa'nın ineği hastalanıverdi. Devran Ağa karalar bağladı. Eşi, çocukları mateme büründü. Karakız yemiyor, içmiyor, süt vermiyor. Veteriner geldi baktı, iğne ilaç verdi.

Devran Ağa el açıp yalvardı Allah'a:

"Allah'ım, ne olur," dedi, "adağım olsun; Karakız'ım iyileşsin, senin rızan için otuz gün oruç tutacağım."

İlaçlar kullanıldı. İneğin durumunda ciddi bir düzelme görüldü. Ayağa kalktı, yem yemeye başladı. Devran Ağa'nın evinde düğün bayram tabii.

Devran Ağa, neredeyse zil çalıp oynayacak.

Derken inek tamamen iyileşti. Devran Ağa, kendi kendine "Yahu, ben bu adak işini fazla mı abarttım? Üç gün, bilemedin, yedi gün yetmez miydi?" diye söylendi. Sonra da, "Halt etme, Devran Ağa! Yan çizme, çamura yatma! Söz ağızdan bir kere çıktı. O oruç tutulacak!" diye bir ultimatoma çekti. Devran Ağa, sözüne sadık adamdı. Onun lügatinde sözünden dönmek yoktu.

"Borç borçtur, adağımı yerine getirmeli, otuz gün adak orucumu tutmalıyım." dedi.

O gece sahura kalktı ve oruca niyetlendi. Hiç ara vermeden, orucunu tuttu. Şaban ayını baştan sona oruçlu geçirdi.

Ramazanın eli kulağındaydı. Devran Ağa memnun, aile bireyleri memnun, hatta inanır mısınız, inek bile memnundu. "İnek niye memnun?" diye soracaklar için bir açıklamamız olsun: Özel bir adının olması zaten inek için mutluluk sebebiydi. Yaşamayı hâlinde adak orucu tutulması vaadi bir başka güzellikti. Bu sevimli, çok çocuklu ailenin hayatında özel bir yeri vardı. Belli ki Karakız, Devran Ağa'nın kendisiyle ilgili fedakârlığını hissetmişti. Bu, Devran Ağa'nın ineğine ne kadar değer verdiğinin göstergesiydi. Önemsenmek bir ineği mutlu etmez mi? Unut-

mayalım, hayvanların da sezgileri vardır.

Devran Ağa oruç tutarken ailesi bulutların üzerinde gezindi. Arife günü geldi çattı. Aksilik bu ya, Devran Ağa'nın ineği bir kere daha hastalandı. Bu kez durum ciddiye. Veteriner umutsuz konuştu:

"Tıp gerekeni yaptı. Gerisi Allah'a kalmış."

Devran Ağa,

"Nasıl yani, baytar, Karakız'ım ölecek mi?"

Veteriner ikircikliydi. İneğin akıbetini tahmin ediyordu belki ama Devran Ağa'yı üzmem istemiyordu. Duygusal bir veterinerdi. Elini çenesine götürdü, kısa bir süre düşündükten sonra,

"Bilemem, Devran Ağa." dedi. "Orası bana karanlık. Yani şimdi ölecek de diyemem, ölmeyecek de diyemem."

Veteriner galiba padişahla rüya tabircileri arasında geçen hikâyeyi biliyordu. Hani padişah rüyasında bütün dişlerinin döküldüğünü görmüş ve rüya tabircilerini çağırması ya! Birinci tabirciye,

"Rüyam hayır mıdır, şer midir?" diye sormuş.

"Şerdir, padişahım," demiş tabirci. "Çok uzun yaşayacaksınız. Ana baba, eş, çoluk çocuk bütün sülaleyi toprağa vereceksiniz."

Padişah kızmış,

"Ne biçim yorum bu? Atın şu felaket haber-cisini zindana." diye emretmiş. İkinci tabirciye dönmüş,

"Sen ne diyorsun? Rüyam hayır mı, şer mi?" diye sormuş. İkinci tabirci kendinden emin,

"Hayırdır, padişahım," demiş, "bütün yakın-larınızdan, sevdiklerinizden, sevenlerinizden uzun yaşayacaksınız."

Bu habere çok sevinmiş padişah. İkinci tabirciye kese kese altın bağışlamış.

Olaya şahit olan herkes küçük dilini yutmuş.

"Nasıl yani?" demişler. "İkisinin söylediği de aynı kapiya çıkmıyor mu?"

Şaşırmakta yerden göğe kadar haklıymışlar. Aslında iki tabirci de aynı şeyi söylemiş ama söyleme tarzı farklıymış.

Veteriner de bir parça buna öykündüğü için verdiği cevap oldukça rahatlatıcı ve aydınlatıcıydı. Ama nedense Devran Ağa'yı endişeden kurtarmadı.

O akşam ilk teravihi kılıp eve dönerken ahıra uğradı. Bir de ne görsün? Karakız'ın hâli hâl, yolu yol değil. Gözleri kaymış, dili sarkmış, öylece yatıyor. Dünya Devran Ağa'nın başına çöktü. Anlayacağınız, Karakız sizlere ömür. Mekânı Araf olsun.

O kederle ne yapacağını bilemedi Devran Ağa. Ağzını bıçak açmadı. Evde karısıyla, çocuklarıyla tek kelam etmedi. Çok sevdiği ve teravihten sonra mutlaka içtiği çaya bile dönüp bakmadı. Karısı Yazile'yi hayretler içinde bırakıp yatak odasının yolunu tuttu. Az sonra da yanık bir horlama sesiyle "Buradayım, hiçbir yere gitmedim." mesajını iletti aile bireylerine.

Çocukları Ayda, Fayda, Payda, Hüveyda, Süveyda yatağa yollandı. Yazile herkesten geç yattı, herkesten erken kalktı. Yayla çorbası ve bulgur pilavından oluşan sahur sofrasını hazırladı. Devran Ağa'ya dürttü, çocuklara seslendi. Çocuklar ikiletmeden kalktılar ama Devran Ağa, kalkmakta bir hayli nazlandı.

"Niye kalkmıyorsun, oruç tutmayacak mısın?" diye sordu Yazile.

Devran Ağa kem küm etti. Yine de çok sevdiği karısının ısrarına karşı koyamayıp yatağında doğruldu, bağdaş kurup oturdu. Avuçlarını açıp yüksek sesle dua etmeye başladı. Yazile kulak verip dinledi ve şu cümleleri duydu:

"Allah'ım! Her şey sana malum! Sevgili Karakız'ım hastalandı. 'İyileşirse otuz gün Allah rızası için oruç tutacağım.' dedim. İneğim iyileşti mi, iyileşti. Peki, ben sözümde durdum mu, durdum. Vaat ettiğim otuz gün orucu tuttum mu? Tuttum. Sonra ne oldu? Karakız'ım arife günü öldü mü? Öldü. Affet beni Allah'ım, dün akşam, teravih namazından sonra bir karar verdim. Adak adayıp tuttuğum otuz gün orucu ramazana sayıyorum, Karakız'ımı da önümüzdeki Kurban Bayramı için kurbana sayacağım. Ha, unutmadan, kurban yedi hisse. Bir hissesi benim, altı hisse alacaklıyım."

Derin bir nefes alıp boşluğa salıverdi. Sonra da kıvrılıp yattı.

Yazile'nin "Yaradan'la pazarlığa oturmuş bizimki. Hiç utanmıyorsun değil mi? Allah seni bildiği gibi yapsın e mi?" dediğini duymadı. Çünkü başını yastığa koyar koymaz uyumuştı. O meşhur konserine başlamak üzereydi.

Gölmeyi Çoktan Unuttuk

◆ **M. Nihat Malkoç**

Hayat sille vurup durdu
Gölmeyi çoktan unuttuk
Gece gündüz yorup durdu
Gölmeyi çoktan unuttuk

Bin kez üzüp bir güldürdü
Bir yaşatıp bin öldürdü
Garibana had bildirdi
Gölmeyi çoktan unuttuk

Beş kaybedip bir kazandık
Yaz görmedik, hep hazandık
Kara bahtını yazandık
Gölmeyi çoktan unuttuk

Altınımız taşa döndü
Gözbebeği yaşa döndü
Her ne varsa başa döndü
Gölmeyi çoktan unuttuk

Güzel günler göremedik
Bir gün sefa süremedik
İlkbahara giremedik
Gölmeyi çoktan unuttuk

Kaşlarını çatı hayat
Gurbet ele attı hayat
Hep zalimi tuttu hayat
Gölmeyi çoktan unuttuk

Soğuk durdu, yüz vermedi
Yol gösterip iz vermedi
Yokuş çıktık, düz vermedi
Gölmeyi çoktan unuttuk

Bitmedi korkularımız
Ömürlük sorgularımız
Hüzzamdır şarkılarımız
Gölmeyi çoktan unuttuk

Gözyaşını silemedik
Bu ne hâldir bilemedik
İstesek de gülemedik
Gölmeyi çoktan unuttuk

Mavra Meydanı/dört

◆ Tayyib Atmaca

Sarayda

Sarayda hazırlıklar tamamlanmış; ülkenin çeşitli şehirlerinden elli mavracı, şehrin belli mekânlarında ön elemeleri geçip Kral'ın huzuruna çıkmak için akla fikre gelmedik mavralar anlatıyorlarmış. Günlerce süren bu mavra elemelerine katılan şehir sakinlerinin neşesine diyecek yokmuş.

Beklenen günler nihayet gelmiş. Şehir ahalisi sabırsızlıkla "Mavra festivalinde kim birinci olacak, kaç mavracı yüz sopa yiyecek, bütün bunlardan ziyade Kral Suppi'yi kim uyutabilecek?" onun derdine düşmüş, herkes kendi uykusuzluğunu unutmuş. Kral'ın uyuması demek, kendilerinin de bundan sonra düzenli olarak her gece deliksiz bir uyku uyuyacaklarının başlangıcı olacak, hayatlarına dirlik düzen gelecekmiş. Bir ülkenin Kral'ının gözüne uyku girmiyorsa vay o ülkenin ahalisinin başına!

Kastabala şehri; şehir oldu olalı yüzlerce şenliğe, gösteriye, uluslararası müsabakaya ev sahipliği yapmasına rağmen gerek saray çevresi gerekse ülke sakinleri, gökten iğne yağsa yere düşmeyecek kadar kalabalık bir şekilde toplanmışlar. Kral Suppi, Kastabala Arena'ya girmiş, bütün seyirciler ayağa kalkmış, bir yandan alkışlar, diğer yandan "Kral'ım sen çok çok yaşa! Kral'ım sen çok yaşa!" tezahüratlarıyla koltuğuna oturmuş.

Danışmanları ve yüksek rütbeli askerleri de yerlerine oturunca Kral Suppi, bir komutan gibi hazır ol vaziyette bekleyen Yırcı'ya "Sahne senin" işareti yapmış. Yırcı da önce Kral'ı, sonra halkı selamlayarak konuşmaya başlamış:

*Koca şehir Kastabala
Ana dertli hasta bala
Mavracılar kaşık sallar
Bir yoğurda bir de bala*

*Meydana çıktı mavracı
Kim ortak, kimi yarıcı
Doğru başını yitirmiş
Olmuş aklına kiracı*

Konuşma sırası alan

*Sekiz saat söyler yalan
Yüz kese altın alacak
Derdimize ilaç olan*

Meydan burada, erler nerede

*Mavra aksın perde perde
Kaybedene acımak yok
Yüz değnek yer bir seferde*

Mavro Dayı'nın Kayak Tutkusu

Yırcı, sözünün devamını şöyle getirmiş:

"Ülkemizin farklı şehirlerinden gelip sekiz saat boyunca durmadan mavra anlatıp Kral'ımızı uyutmak için sabırsızlanan mavracılar! Önce sizleri selamlıyorum. Yapılan ön elemeler sonucunda ilk üçe giren yarışmacıyı Kral'ımızın huzuruna davet ediyorum." deyip ilk yarışmacı olarak Mavro Dayı'yı çağırmış.

Kastabala Arena'da herkes yerini almış, can kulağı ile mavracıyı dinlemek için sabırsızlanıyormuş. Kim yüz kırbaç yiyecek, kim yüz kese altın kazanıp Kral Suppi'yi uyutacak. Kral'ın işaretiyle yarışmayı başlatacak olan sunucu, arenanın ortasında finale kalan ilk yarışmacıyı çağırmadan önce Mavro Dayı'yı kısaca şöyle tanıtmış:

"Doğu Anadolu Bölgesi'nin gelmiş geçmiş en büyük mavracısı Teyo Pehlivan'ın torunun torunu Mavro Dayı'nın hangi maharetini anlatayım. Dip dedesi Teyo Pehlivan yıllarca dünyaya nam salmış, sayılı mavra fenomenleri arasında ilk beşe girmiş bir mavracıdır. Baba Bust'u kahkahaya boğup altına kaçirtan, İngiltere Kraliçesi Demir Leydi'yi gülme kerizinden hastanelik eden, Brejnev'in gülmeyen yüzünü güldüren, Mao'yu kedi gibi miyavlatan, Fidel Castro'ya purosunu yediren Mavro Dayı!"

Bunu duyan arenada bir alkış kopmuş, arkasından ısıklıklar eşliğinde Mavro Dayı sahnenin ortasına gelmiş. Önce Kral'ı, sonra halkı selamlamış ve Kral'ın işaretiyle mavrasını anlatmaya başlamış:

“Ey yüce gönüllü insan! Orta Doğu’nun, Balkanların, hatta deniz aşırı ülkelerin bizim de böyle bir Kral’ımız olsaydı, dünyaya meydan okurduk diye iftihar ettikleri Suppilom gardaş, anlattıklarımnda yalandan bir gram bulaşık bulunmaz. Anlattıklarımın en az yüzde yüz doğru olduğuna inandırmazsam yazıklar olsun bana. Bugün burada yüz kese altını almak için yarışacağım. Koca Erzurum ahalisi yolumu gözlüyor. Mavro, yüz kese altının zekâtını verecek diye haberler geliyor, onların boyunlarını bükük koymak benim gibi bir adama yakışmaz. Hele bizim altınları bana doğru göster de şıkırtısını duyayım. Bir kesesini peşin olarak gönder de gözümün ışığı parılsın, değil mi kurban olduğum Suppi?”

Bu davranış Kral’ın hoşuna gitmiş. Bir kese altını Mavro Dayı’ya fırlatmış. Mavro yerden on metre kadar zıplayıp kese altını havada kapmış. Herkes Mavro Dayı’nın ne kadar maharetli bir mavracı olduğunu düşünürken biz Mavro Dayı’nın sahne performansına dönelim.

Mavro Dayı, bir kese altını şalvarının uçkuruna sıkı sıkı bağlayıp iç donuna indirdikten sonra anlatmaya devam etmiş:

“Geçen sene bizim uşaklar, yiyenlerim, bimim oğulları, dayımın torunları, mahalleden gençler; Dayı, elin ecnebi memleketlerinden gelip bizim Palandöken’de kayak yapıyorlar. Palandöken’de karşımızda bizi bir gün olsun kaydırmadın deyince yüreğime battı. İşimi gücümü bıraktım, Lastikçi Selim’den eski bir kamyon tekeri, Kapkacakçı Sülo’dan da üç beş tane naylon ilehen, birkaç bidon alıp çocuklarla ver elini Palandöken...”

Mavro bir an durup Kral’ın vereceği tepkiyi beklemiş. Kral Suppi,

“De gelsin bakalım Mavro.” deyince Mavro Dayı devam etmiş:

“Palandöken’e çıktık, kamyon lastiğinin üstüne oturdum, uşaklara nasıl kaymaları gerektiğini talimatla anlattım. Uşaklar bir kayış kayıyor, bir kayış kayıyor, Allah sizi inandırsın Suppi gardaş, bizim uşakların tozuna yetişecek kayakçı çıkmadı. Herkes birbirine mal mal bakıyor. Öyle bir kalabalık var ki Palandöken

karınca gibi kayakçı kayıyor. Uşaklara da bu arada çok kızdım: “Ula uşaklar, bu kayma işini neden hafta sonuna getirdiniz? Hafta içi olsaydı rahat rahat kaysaydık olmaz mıydı?” dedim, ne bileyim Dünya Kayak Şampiyonası’na denk getireceklerini. Ne kadar yerli ne kadar ecnebi kayakçı varsa bastonlarına yaslanmış, bizim uşakların kayışlarını seyrediyorlar.

Bu durum Uluslararası Kayak Federasyonu Başkanı’nın da dikkatini çekmiş, o da pür dikkat bizim uşakları izliyordu. Gözümün biri onlarda, öbürü kayakçılarda; baktım kayakçıların başkanı bizim Federasyon Başkanı’na bir şeyler söylüyor, eliyle de beni işaret ediyordu. İşin doğrusu bu işte bir iş var dedim, oralı olmadım.

Belediye Başkanı başına bir papak geçirmiş, onu tanıdım. Yanında ecnebi başkan ve Erzurum Valisi vardı. Vali, ‘Selamünaleyküm Mavro Dayı.’ deyince ben de, ‘Aleykümselam Vali dayı.’ dedim. Kendi aralarında biraz konuştuktan sonra Vali,

‘Mavro Dayı, senin uşakların tozuna yetişecek bir kayakçı yok. Merak ettik, acaba Mavro Dayı bir kayıp da namımız yürüse...’ dedi.

Ben de koskoca Vali’yi kıracak değildim.

‘Vali dayı, bu ecnebler için göğsümün kılını oynatmam, senin hatırın için bir kez de ben kayayım da misafirlerine karşı yüzün ağ olsun. Yalnız bir ricam olacak: Beni bir helikoptere bindirip Ejder Tepesi’nin başına indirin, ondan sonra nasıl kaydığımı bütün cümle âlem izlesin.’

Vali dayı baktı, bütün dünyaya rezil olmak mı iyi, helikopterle Ejder Tepesi’ne çıkmak mı iyi? Elbette ikincisi iyidir. Arkam buz tutmasın diye helikopter şoförüne makam minderini getirmesini söyledim. Helikoptere bindik, hava açıldı, sis yoktu. Şoför, kamyon lastiğimle birlikte beni tepenin başına indirdi. Dünya televizyonlarının beni çektiğini fark ettim. Kamyon lastiğini diktim, makam minderini içine yerleştirdim, çömelip iki ayağımı lastiğe yerleştirdikten sonra “Ya Allah Bismillah” deyip dikine aşağı kaymaya başladım. Bir kayış kayıyorum, bir kayış kayıyorum... Allah sizi

inandırsın karda mı kayıyorum, havada mı uçuyorum, farkında değilim.

Sırtımı kalın giymiştim, gözlük takmışım. Gözlük ki ne gözlük... Havanın puslandığı anda araba camlarının sileceği gibi bir de silecek yapmışlar. Bazen önüme düşen, bazen başımda dolaşan kartala benzer bir alet görüyorum. Bana bunların televizyon çekimleri için olduğunu söylemediler. İfade bir aletleri tutup yere çalmak istiyorum, aletler benim niyetimi anlayınca biraz benden yüksekte uçmaya başladılar. Ejder Tepesi'nden dikine aşağı inerken, ani bir viraj alıp kayakçıların etrafında daire çizip sonra da Vali dayının yanında durup izleyicileri selamlamayı planlamışım ama kamyon lastiği planımı dikkate almadı. Ne kadar viraj denemesi yaptıysam olmadı.

Kendi kendime dedim ki: 'Kamyon lastiğini bırak, nereye gitmek istiyorsan git, nereleri gezip tozacaksın, kendin bilirsin.'

Vitesi boşa aldım ve bir baktım Cumhuriyet Caddesi'nden geçiyorum. Atatürk Üniversitesinde okuyan öğrenciler, hocalar, Erzurumlular caddenin iki yanına dizilmiş, "Mavro, Mavro, Mavro!" diye tezahürat yapıyor, alkışlıyorlardı. Ben de onlara el sallayarak yoluma devam ettim.

Bir de baktım Ilıca'yı geçmişim. Kendi kendime kızıyorum: 'Mavro, buralara kadar gelecektin, önceden planını yap, Ilıca'ya gelmişken sıcak sulara birkaç saat yüz, sonra işine devam et.' Ama bu düşünceden vazgeçtim. İki yıl önce yine uşaklarla Ilıca'ya gelmiştik. Yüzmeye başladım mı, kimse yanıma yaklaşamaz. Kurbağalama, sırtüstü, kelebek ve serbest stil yüzme tekniklerini benden öğrendiler.

Bu sırada Ilıca'nın suları öyle güzeldi ki yanımda zürafa büyüklüğünde balıklar yüzmeye başladı. Bazı balıkların dişi bileğim kalınlığındaydı. Birisi ağzını açsa dişinin kovuğunu doldurmam. Ama onlar yeni bir tat peşindeydi, gafil anımı kollayıp beni yalamadan yutacaklardı. Bu durumu fark edince tabandan yüzeye doğru bir yüzüş yaptım, Allah sizi inandırsın, jetski bile hızımı zor takip ederdi. Sudan yirmi metre yükseğe fırlamışım, havada dolaşmaya

başladım. Buralar Ilıca'ya hiç benzemiyordu. Arkadaş ne yapayım ne edeyim derken bir gemi gördüm. En iyisi güverteye ineyim, kapitana nerede olduğumu sorayım dedim. Geminin güvertesine indim, bütün mürettebat etrafımı çevirdi.

'Siz de mi izlemeye geldiniz uşaklar?' dedim. Kimse cevap vermedi. Direğe asılı bayrağa dikkatle baktım, üstünde elli yıldız vardı. Tekrar ülkeleri saydım: Çin, Rusya, Hindistan, Fransa... En sonunda, Brezilya, Arjantin, Amerika deyince, 'Yes yes, Emrika' dediler. Anladım, bu Amerikan gemisiymiş. Gemi de uçaklar, helikopterler, yüzlerce asker vardı. Kendi kendime dedim ki, 'Olsa olsa altıncı filo olmalı.' Neyse adamlar bana iyi davrandılar, yeni üst baş verdiler. Yolda İstanbul'a giden bir gemi bulurlarsa aktarma yapacaklarmış.

Yolculuk devam ediyor. Acıktıkça yemekhaneye gidiyor, yemeğimi yiyorum, üstüne bir kahve alıp güvertede oturup keyfini çıkarıyorum. Bir gün, güvertenin en uçuna oturmuş ayağımı denize sallandırırken bir köpek balığı zıplayıp beni ayağımdan çekmek istedi. Balık "hav hav" diye ürürken ben de "hoşt köpek" diyerek ayağımı çektim, kunduramın topuğuyla ağzının üstüne öyle bir vurdum ki köpek bir tarafa gitti balık bir tarafa.

Lafın birisini söylüyor öbürünü unutuyorum neyse Erzincan yoluna düşmüşüm. Beş on kilometre gittikten sonra otobüsler yolu kapatmış. Otobüslere çarpmamak için lastiği zıplatım, en az yirmi otobüsün üstünden kartal gibi uçup tekrar yola düştüm.

Kar yolları kapatmıştı. Elimle işaret yaptım: 'Beni takip edin!' Ama dik giden lastik, bu kadar otobüsün arasından nasıl geçecek, diye kendi kendime sordum. Lastiği yan yatırıp kaymaya başladım, arkamda bir araba geçecek kadar yol açıyordum. Ben gidiyorum, otobüsler peşimden geliyordu.

-devam edecek-

Törpü

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Var git rüzgar esme garip başımda
Harlama körelen közümlü benim
Nice dertler gördüm bu genç yaşımda
Yaşlara gark etme gözümlü benim

Felek aldı dibeginde öğüttü
Şu hayat mektebi çok tez eğitti
Arsız zaman yaşamaktan soğuttu
Kader silkeledi tozumu benim

Yozlaştıkça bağlarımdan ıradım
Ne gün gördüm ne de aldım muradım
Meleye meleye her dem aradım
Kurt kaptı körpecik kuzumu benim

Tüketti ömrümü gurbet bitirdi
Hasretliği gayrı cana yetirdi
Sağlığı sıhhati alıp götürdü
Koymadı tadımı tuzumu benim

Sıralasam sayılmaz dert düzinem
İp değilim motif motif bezenem
Gâh tiz çalar, gâh pes vurur tezenem
Akort tutmaz etti sazımı benim

Gönül penceremi saran buhara
Su kâr etmez içimdeki bu hara
Bedenimde değil ruhumda yara
Tabip nerden bilsin sızımı benim

Karanlıkta süreyya kandil tutmaz
Dertler mihman olur gece uyutmaz
Kasara vursam kaderi ağartmaz
Ay doğsa ısıtmaz yüzümü benim

Kaya idim ufalandım taş oldum
Gurbet denen bir yaraya baş oldum
Törpülenip *Nurgül*'üm bir hoş oldum
Zaman örseledi özümü benim

Kasar: Çamaşır suyu

Mutluluk Vermiyor Bayramlar Artık

◆ **Hızır İrfan Önder**

İçimin hâkimi yalnızlık hissi,
Mutluluk vermiyor bayramlar artık!
Unutmam hayatın verdiği dersi,
Mutluluk vermiyor bayramlar artık!

Gönlüme daima sevgi ekerdim,
Bayram sabahını iple çekerdim,
Beni kucaklasın diye beklerdim,
Mutluluk vermiyor bayramlar artık!

Nimet gitti, edep gitti, ar gitti!
Huzur gitti, neşe gitti, kâr gitti!
Anne gitti, baba gitti, yâr gitti!
Mutluluk vermiyor bayramlar artık!

Sükûti hasretin od'unda yandı,
Dünyayı cennetin gölgesi sandı,
Hüzün deryasına ruhunu bandı,
Mutluluk vermiyor bayramlar artık!

Kırk Sene

◆ Hakan İlhan

Namert sofrasından, bir lokma yedim,
Dikti gözlerini, kustum kırk sene.
Yalana sırt döndüm, doğruyu dedim,
Dokuz köyden kovdu, küstüm kırk sene.

Aynı sofradayken, söver aşım,
Verdiğim selamı, kakar başım,
Ölürsem basacak, mezar taşıma,
Sabır taşı oldum, sustum kırk sene.

Bühtanı huy etmiş, itin eniği
Yarı yoldan dönmüş, her bir dediği
Arkamı dönünce, eşer gediği,
Selamı sabahı, kestim kırk sene

Yaslandım ağaca, dalı kırıldı
Kurduğum çadıra, yılan sarıldı
Harmana geldiğim, tarla yarıldı
Toprağı incittim, bastım kırk sene.

Dışım kalabalık, içim ıssızdı,
Küpün dibi çatlak, aldıkça sızdı,
Yalandı bu dünya, çok vefasızdı,
Boş yere kendimi, kastım kırk sene.

Her menzilin sonu, ölümdür zâhir,
Bir şey anlamadım, hayata dair,
Can canana düşman, geldiğim devir,
Ilık bir rüzgârdım, estim kırk sene.

Bak Şu Muskanın Yaptığına/on bir-Medyumun Röprezantı

◆ Halit Yıldırım

Sekreter Mine her günkü gibi Medyum Âdem'in ofisini sabah 9'da açıp rutin temizlik işlemlerini ve cihazların kontrolünü yaptıktan sonra bilgisayarında oyun oynamaya başlamıştı.

O sabah henüz kimse ofise gelmemişti. Zira Mine, sabahın ilk saatlerinde kimseye randevu vermemişti. Randevu almak isteyen müşterilere,

"Sabah saat 11'den önce gelmeyin. Âdem Bey'in mühim bir görüşmesi var. Gelseniz bile sizi ofise alamam." diye tembihlemişti.

Mine tam da oyuna dalmıştı ki kapı çaldı. Kapıyı açtığı anda karşısında onlara dua okuma yazma işlemleri için malzemeler tedarik eden Hayreddin Bey'i gördü. Hemen onu içeri buyur etti. Hayreddin Bey, uzun boylu, sarışın, şık giyimli birisiydi. Kendisini herkese röprezant olarak tanıttı.

Mine, salona geçince Hayreddin Bey'e sitem etmeye başladı:

"Ay kız Hayreddin Bey, nihayet gelebildiniz. Yarım saattir sizi bekliyorum."

Hayreddin Bey de üzgün ve acıklı bir yüz ifadesi ile,

"Hoş bulduk Mine Hanım, sormayın yine trafiğe takıldım." dedi ve ekledi "Âdem Bey gelmedi mi hâlâ?"

Mine, umursamaz bir ifade ile,

"Henüz gelmedi. Şimdi gelir, siz buyurun oturun. Ben size hemen bir çay vereyim."

Mine çay getirmek için mutfığa yöneldi. İçeriden,

"Kahvaltı yapmadıysanız simit, poğaçaya var." diye seslendi.

Hayrettin Bey ellerini ovuşturarak,

"Aslında iyi olur." diye cevap verdi, zira karnı açtı.

Bir müddet sonra Mine, elinde tepsisi ile geldi. Hayreddin Bey, çay ve simit ile mini bir kahvaltı yaparken Mine'nin gözünü bilgisayardan alamadığının fark etti:

"Hayırdır Mine Hanım, yine tarot mu açtın?"

Mine yüzünü buruşturarak sıkıntılı bir ifade ile,

"Evet ama çok kasiyor. Ay kız Hayreddin Bey, bunun yeni sürümü yok mu?" dedi.

Bu soru üzerine Hayreddin Bey'in yüzü düştü. Zira bu deli kız ne zaman böyle serzenişte bulursa ondan bedava bir şeyler isteyecek demektir. Ezile büzle cevap verdi:

"Var tabii... Tarot S5 yeni çıktı. Çok fonksiyonlu fal açıyor. Ama 200 Dolar."

Mine bu fiyatı duyunca âdeta gözleri yuvasından fırladı:

"Ay kız anam, ne diyorsun sen! O çok para. Demosu falan yok mu? Kireki vardır sende. Âdem Bey gelmeden yüklesen bilgisayarına ne olacak sanki?"

Hayreddin Bey, aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık hesabı araya sıkışmıştı. Sonuçta ticaret yapıyordu ama ticaretin de bir raconu vardı. Mutlaka para kazanmalıydı ama kaz gelecek yerden de tavuk esirgenmiyordu. Düşündü, bu kıyağın ardında daha büyük bir kâr vardı. Bir kere bu kız aptal, salak gibi dursa da cin gibiydi. Bu işi yapan birçok kişi daha Âdem Efendi ile tanışma fırsatı bile bulamamışken o, hem Âdem Efendi'ye mal satıyor, hem de Âdem Efendi aracılığı ile kaç tane medyuma malzeme veriyordu. Ama hepsinin ardında bu kızın eli vardı. Hayreddin Bey'den başkasını Âdem Efendi ile görüştürmüyor, bir yolunu bulup irtibat kuranları da Âdem Efendi'ye onlar hakkında verdiği olumsuz istihbaratlarla eli boş gönderiyordu.

"Aslında 200 dolara satıyorum ama sana bir kıyak yapayım." dedi Hayreddin. "Flaşımda var. Sakın Âdem Bey'in haberi olmasın. Geçen sefer bana kızdı. Bu kıızı meşgul edecek şeyler verme diyor."

Hayreddin Bey hemen bilgisayarın başına geçti ve programı kurdu:

"Menüsü Türkçedir. Kullanmayı kolayca öğrenirsin. Zaten diğerine çok benziyor ama bu müthiş bir şey."

Mine hem teşekkür etti hem de kendisinin bu kadarlık bir iyiliği de hak ettiğini kibar ve nazık bir şekilde hatırlattı:

"Çok teşekkürler Hayreddin Bey. Ay kız valla ben de diğer röprezantları Âdem Bey gelmeyecek, bugün görüşmeyecek diye atlatıyorum, biliyosun."

“Biz de seni görüyoruz işte. Sağ olasin.”

Mine heyecanla bilgisayarın başına geçti. Bir çocuk gibi sevindirik olmuştu. Hem programı çalıştırdı hem de bir müzik açtı. Müslüm Gürses kısık sesle “Tanrı İstemezse Yaprak Düşmezmiş” isimli şarkıyı söylüyordu.

Hayreddin Bey bu sesi duyunca;

“Kız sesini açsana müziğin. Ben de çok severdim rahmetli Müslüm Baba’yı. Bu şarkı da tam damar yani...”

“Ay sen de mi kız?” dedi Mine, “Ben de çok severim Baba’yı... Sesini açayım. Yeniden başlasın bari...”

Mine, müziğin sesini sonuna kadar açmıştı. Öyle ki çalan kapıyı bile duymamıştı. Bu defa gelen Âdem Efendi idi.

Âdem Efendi, kendisine kapı açılmayınca anahtarıyla kapıyı açıp içeriye girdiğinde gördüklerine inanamadı. Sekreter Mine ve Hayreddin Bey kendilerinden geçmiş bir şekilde Müslüm Gürses dinliyorlar, ofisin içi Müslüm Baba’nın “Tanrı istemezse yaprak düşmezmiş / Tanrı istemezse insan ölmezmiş...” sözleri ile inim inim inlerken ofisin içinde sigara dumanından göz gözü görmüyordu.

Başında fötr şapkası, elinde bastonu ve kalın camlı gözlükleriyle Âdem Efendi’yi karşısında gören Mine’nin yüzündeki çocuksu sevinç, yerini resmi bir soğukluğa terk etti. Ayağa fırlayıp,

“Hoş geldiniz Âdem Bey” dedi Mine ama Âdem öfkeli bir aslan gibi kükredi:

“Kapat kız şunu çabuk! Biz burada milletin kaderini değiştiriyoruz diye hava atıyoruz. Sen de ‘Tanrı istemezse yaprak düşmezmiş’ diye şarkı çalıyorsun. Milleti uyandıracaksın. Herkes bizim kaderleri değiştirdiğimizi zannediyor.”

Mine hemen müziği kapattı. Âdem Efendi o esnada Hayreddin Bey’e dönüp,

“Hoş gelmişsin Hayreddin Bey. Yahu bu kızın densizliği beni öldürecek. Burası ciddi bir müessesese, gazineye çevirmiş burasını. Bu arada nerede kaldınız a kuzum elimizde malzeme kalmadı. Buyurun, benim odaya geçelim.” dedi.

Mine’ye de,

“Kız sen de bize birer orta kahve yap!” diye seslendi.

Âdem Efendi, Hayreddin Bey’e çok güveniyordu. Onun sayesinde işleri bayağı bir rahatlıyordu. Söze ilk olarak Âdem başladı:

“Eee azizim, nerelerdesin, görüşmeyeli nasılsın?”

“Çok teşekkür ederim Âdem Bey. Şükür yurulanıp gidiyoruz işte. Bir süre Anadolu’da idim. Mâlûm işler çok yoğun. Ancak gelebildim. İnan olsun buraya gelince ilk uğrağım siz oldunuz.”

“Çok teşekkür ederim. Bilmez miyim azizim, ama gerçekten hiç malzemem kalmadı. Tam zamanında geldin. Eee Azizim Hayreddin Bey, ne var bu kez elinde?”

Hayreddin Bey, çantasından çıkardığı bir katalogu Âdem’in önüne açtı:

“Artık klasik muska yazma derdinden kurtulunuz. Mâlûm birçok medyum, Arapça okumayı, yazmayı bilmiyor. Biz de çağa ayak uyduralım dedik. Hindistan ve Mısır’dan özel dualar ithal ettik. Bazı duaların içilmesi ve yutulması gerektiğini düşünerek bir Amerikan firmasıyla anlaştık, bunların bir kısmını kapsül şeklinde hap hâline getirdik. Mesela şu ürünümüzün adı BÜYÜBOZ. İçinden yedi kapsül çıkıyor. Her sabah aç karnına bir tane içiliyor. Papaz büyüsünü dahi bozuyor. Yanında şu şampuanı da veriyorsunuz. Muskaözlü bu şampuanla da yıkıyor hasta.”

Hayreddin Bey’in anlattıkları karşısında Âdem Efendi bile şaşırılmıştı.

“Yok anasının nikâhı, daha neler?”

“Efendim artık teknoloji çağındayız.”

Âdem, aslında pazarlık yapabilmek için itiraz etmeye başlamıştı:

“Bunlar gerçekten de çok güzel ama millet eski usulde ısrar ediyor. Bunu nasıl kabul ettireceğiz. Bir de adımız ‘ilaç veriyor’a çıkarsa işimiz duman olur.”

“Yok, efendim demezler. Hem artık teknolojiye alışacaklar. Çağdaş medyumluk böyle dersiniz. Çağ dışı, ilkel metotlara son dersiniz. O da sizin işiniz.”

Âdem Efendi şaşkın bir hâlde,

“Haklısınız azizim.” dedi.

Hayreddin Bey ise tanıtıma devam etti.

“Mesela şu ürünümüzün adı CİNÇİK... Çok etkili. İçinde sarımsak esansı var. Duaları Mısır’dan ithal...”

Medyum Âdem bile teknolojinin bu kadar ilerlemesi karşısından şaşkınlığını gizleyemedi. Dudaklarından yine “Vay be...” sözleri döküldü.

-devam edecek-

Köylü Kalamadık, Şehirli Olamadık

◆ Halil Manuş

Akıl erdiremedim bir türlü nedense
Köylü kalamadık, şehirli olamadık.
Şehirdeyim de sizler yüreğim köy dense
Köylü kalamadık, şehirli olamadık.

Önce yer sofrasını kaldırdık mutfaktan
Bakır kapları eskiciye verdik çoktan
Çor çocuk, kız kızan anlamaz olduk yoktan
Köylü kalamadık, şehirli olamadık.

Birkaç kanal yetmedi, çanak anten kurduk
Bu dizi, şu dizi diye boş boş oturduk
Değişmedik... Hep yerimizde sayıp durduk
Köylü kalamadık, şehirli olamadık.

Sorar olduk “yapacak ne iş var şirkette”
Arar olduk yufka ekmeğini markette
Mallar vitrinde fiyatlarsa etikette
Köylü kalamadık, şehirli olamadık.

Kırlarda binerken doludizgin atlara
Çıktık gecekonduardan yüksek katlara
Karıştı pişmanlıklarımız, heyhatlara
Köylü kalamadık, şehirli olamadık.

Aşımız bir öğün işimizse gündelik
Biz okumadık, çocuklar okusun dedik
Hazırdaki tükendi cepte yok metelik
Köylü kalamadık, şehirli olamadık.

Halil, kalkınma köyden olacaktı özde
“Köylü, şehirlinin efendisi”ydi sözde
Ağlarken hâlimize yaş kalmadı gözde
Köylü kalamadık, şehirli olamadık

Dünyanın Merkezinden Arza Seslenen Şehir: Çorum

◆ **Murat Canbolat**

Amerika, Avrupa ne boş ne de hoş gelir,
Biz merkezde olunca gurbet bize loş gelir.

Dünyanın merkezinden arza sesleniyorum,
Temizlik, güzellikte birincidir; baş gelir.

Dolması, toygasıyla; keşkek, çatal aşıyla,
En has baklavasıyla nice leziz aş gelir.

Vefadır kıyafeti insanlık ziyafeti,
Adamdır adamlıkta en âlâ kumaş gelir.

Sefa gelir, hoş gelir; toyluk yapan boş gelir,
Başın sıkışmaya gör, yardıma sarhoş gelir.

Sazı, sözü muteber; kötüye yok itibar,
Yazıçarşı'da mumbar, kimine salaj gelir.

Çerkes Şeyhi bakarken çöplüğe Hıdırlık'tan,
Saat başı kuleden çan sesi nahoş gelir.

Yedi sekiz imzalı Çan Saati merkezde,
Aşkla yol alır başkan, durmak ona boş gelir.

Öteden ağırbaşlı, cehri kokar kumaşı,
Boğazköy, Hattuşa'dan sırlı yeşil taş gelir.

Âlâdır Alacası, Ortaköy'de İncesu,
Osmancık baldo pirinç, ceviz işi yaş gelir.

Mecitözü'nden önce gelir Elvan Çelebi,
Dağları, yaylaları, ovaları cennete çıkış gelir.

Kırklar Dağı'nın düzü, ziyaret çarptı bizi
Tesbihi, kolye taş Sülüklü Bekiş gelir.

Sungurlu'dan Bayat'a, Kargı'dan Oğuzlar'a,
Dolmayla sirke, ayran ete ancak baş gelir.

Hatti, Hitit, Roma'dan; Selçuklu, Osmanlı'dan,
Cumhuriyet; Türk'e kan, kefen biçen tuş gelir.

Ahlatçısı zengindir, ovaları engindir,
Uğurludağ, Dodurga; hızlıdır, yavaş gelir.

Dolmayı yutacaksan üstüne un helvası,
Az gelirse tandırdan katmerle lavaş gelir.

Omaç yenir erkenden, kelle işkembe derken,
Yufkayla bulgur yerken turşusuz ataş gelir.

Asmadan yırtma aş, kızarmış yufka eşi,
Hitit'in Güneş Kursu, geçmişe bakış gelir.

Tarih kokar İskilip bahçesinde andelip,
Pişir kuzu tepsiyi, cümle arkadaş gelir.

Kimi yer arabaşı, kimisi bütün aş,
Yayla düğüncü başı, garibana düş gelir.

Laçın yeşil göletten, kırk dilimin büketten,
Gölün yazı ağittan Simurg denen kuş gelir.

Kayayı kırcı tutar, köyü bir sancı tutar,
İlvanlı'm, aman aman türküleri niş gelir.

Kapılıkaya yoldan geçenleri selamlar,
Doğru düzgün bilinmez, anlatılar şaş gelir.

Kazankaya Kanyonu İncesu'ya ulaşır,
Kibele'den öteye Hüma denen kuş gelir.

Alacahöyük köyü Hattuşa'ya çok yakın,
Şapinuva, Ortaköy; tarihe barış gelir.

Hemşehrim Puduhepa, hükümdar Tavananna,
Hattuşili Ramses'le uzlaşır; Kadeş gelir.

Dikiciler darlıkta en meşhur arastası
Karşıda Ulu Cami güneşe akış gelir.

Tapınak açık hava, eser Yazılıkaya,
Kuraklık, salgın hariç kim Hitit'le baş gelir?

Sıklık mesire yeri, Çatak ayrı bir güzel,
Obruk Barajı göze deniz kadar hoş gelir.

Kalesi, kulesiyle; mantısı, püresiyle,
Bu şiir bir vesile, Çorum'a gardaş gelir.

Canbolat Murat, Çorum dile gelenler serim,
İşimiz Allah Kerim, sorutsam duruş gelir.

APP Plaka Alarmı/bir

◆ Mehmet Pektaş

Köylüler her akşam olduğu gibi yine kahve-
de toplanmıştı. Kimi masalarda oyun oynan-
ıyor, kimi masalarda ise sohbet ediliyordu.
Necati Bey gibi birkaç kişi de sandalyelerini
bir köşeye çekmiş kendi hâlinde çayını yu-
dumluyordu.

Televizyondaki sunucunun anonsuyla kah-
venin ahengi bir anda bozuldu:

“Flaş haber! Araç Sahipleri Dikkat.”

Kahveci Süleyman, televizyonun sesini so-
nuna kadar açtı. Spiker heyecanlı bir şekilde
haberi sunmaya devam ediyordu.

*“APP plakayla yola çıkana 140.000 TL ceza
kesilecek, ehliyetine el konulacak.”* Bu cümle-
yle birlikte kahve bir anda sessizliğe büründü.
Herkes yönünü televizyondan yana çevirip
pür dikkat haberi izlemeye başladı:

*“Türkiye’de uzun süredir yasa dışı şekilde sa-
tılan APP plakalarla ilgili yeni düzenleme yü-
rürlüğe girdi. Resmi Gazete’de yayımlanan de-
ğişiklikle birlikte; APP plakaları kullananlara
140.000 TL idari para cezası verileceği, sürü-
cü belgelerine 30 gün süreyle el konulacağı ve
araçlarının trafikten menedileceği bildirildi.
Söz konusu ihlalin bir yıl içinde tekrarlanması
durumunda para cezası 280.000 TL’ye yüksel-
tilirken ehliyete el koyma ve araç men süreleri
60 güne çıkarıldı. Ayrıca, yapılan değişiklikle
bu plakaları kullanan sürücülere 2 yıldan 5
yıla kadar hapis cezası verilmesi hükmüne de
yer verildi.”*

Spiker son bir uyarı yaparak yeni habere
geçti:

*“Siz siz olun yüksek cezalarla karşılaşma-
mak için hemen plakanızı kontrol edin!”*

Son cümle kahvenin duvarları arasında bir
süre yankılandı durdu sanki: “edin, din, din,
din, din!”

Muhtar, deminden beri elinde tuttuğu okey
taşını masaya doğru attı:

*“Arkedeş başka derdimiz yok gibi bir de ba-
şımıza APP çıktı gari!”*

Kara Mehmet, kasketini düzeltti:

*“N’olcek hazineye para lazım! Bulmuşlar
gene bir yol. Maksat milleti soyuvermek.”*

Aynı masadaki Çil Halil tesbihini şakırda-
tarak düşünceli düşünceli konuştu:

*“Ülen benim traktörün plakasındaki ra-
kamlar sanki eccik büyük gibi... APP neyin
olmasın.”*

Oradan Kör Abdullah lafa girdi:

*“Traktörü tarlada kim göreceğ oğlum? Asıl
benim arabanınkinde möhür yok gibi hatırlı-
yorum.”*

Kel İbrahim,

*“Benim arabanın plakası da sanki şu haber-
lerde görünenler gibi.”*

Muhtar,

“Arkedeşler ne duruyunuz gedip bakalım.”

Köylüler bir anda ayaklandı kahveye araç-
larla gelenler kapının önüne, yürüyerek
gelenlerse evlerine koştu. Kahvede yalnız iki
kişi kalmıştı: Necati Bey, Kahveci Süleyman.

Necati Bey, hiçbir şey olmamış gibi çayını
yudumluyor, bir taraftan da haberleri izleme-
ye devam ediyordu.

*“Necati Hoca sen plakanı kontrol etmeye-
cek misin?”* diye sordu Kahveci Süleyman.

Necati,

*“Neyini kontrol edeyim Süleyman? Araba-
yı alalı 17 sene oldu. Plaka da taktığım günkü
gibi duruyor. Plakasını değiştiren düşünsün.”*

Necati Bey, bunları söyleyip umursamaz ta-
vırlarla çayını yudumlamaya devam ederken
dışardan Hasan’ın sesi geldi:

*“Enişte bir geliversene. Senin plaka da APP
galiba.”*

Necati oralı bile olmadı:

*“Benim plakamda sorun yok oğlum, siz
kendi plakalarınızı kontrol edin.”*

Birkaç köylü daha camdan işaret edince
Necati, gönülsüzce yerinden kalktı. Köylü dı-
şarıda kendi arabalarını bırakmış onun ara-
basının başına toplanmıştı. Herkes eğilmiş,

06 APP... diye başlayan plakaya bakıyordu.

Hasan hemen atıldı:

“Enişte bir de benim plakamda sorun yok deyipdurun. Bakıvesene, plaka ‘APP’yim diye bağırıpduzu, harf harf yazmışlar!”

Kara Mehmet karşı çıktı:

“Delirdin mi len? Bu plakanın serisi APP. Baskıynan ilgisi yok. Necati Hoca’mın plakası nizami. Mühürü görmüyon mu kabak gibi?”

Diğer bir köylü araya girdi:

“Kusura bakma bizim oğlan da bu mühür hiç belli olmeyo. Bene galırsa bu plaka Hasan’ın dediği gibi APP.”

Başka bir köylü atladı:

“Arkedeşler ecik dikkatli baksenize. A harfinin bacakları kıvrık. Kesin ceza yer bu plaka.”

Kara Mehmet,

“Ülen bildiğin A işte. Ne varmış bacağında?”

Çil Halil müdahale etti:

“Öyle deme bizim oğlan. Şimdi cezaları kameralarla yapay zekâ yazıpdururmuş. Yapay zekâya anlat anlatabilirsene, yok bacağı düzdü yamuktu diye. Bu plakaya 140.000 lirayı köserler.”

Kara Mehmet,

“Bu plaka düzgün arkedeş.”

Çil Hasan’la Kara Mehmet okey masasında da rakip olduklarından ortalık bir anda kızışmıştı:

“Ceza yazarlar.”

“Yazmazlar.”

“Yazarlar.”

“Yazmazlar.”

“Bir kuzusuna var mısın iddiaya?”

“Varım ülen.”

Çil Halil, etraftaki köylülere döndü:

“Siz de şahit oluverin. Bir kuzusuna iddiaya girdik.”

Köylüler de şahit tutulduktan sonra Kara Mehmet,

“Nasıl olcek şimdi? Kazananı nasıl belirleycez gari?” diye sordu.

Muhtar,

“Yarın Necati Hoca, şehre gidiversin. Nasıl olsa bir polis çevirmesi olur. 140.000 lira ceza yerse Çil Halil, yemezse Kara Mehmet kazanır.”

Oradan Hasan araya girdi:

“Ya çevirme olmazsa ne olcek?”

Köylülerden biri, telefonunu açtı:

“Arkedeşler, yarını beklemeye gerek yok. Ben şurdan cendermeye ihbar ediveren köyümüzde APP var diye. Gelsinler cezayı yazsınlar.”

Kör Abdullah,

“Plakanın resmini çekelim. Bizim amcaoğlu trafik polisi. Hemen cezayı yazdırıveririz.”

Necati Öğretmen daha fazla dayanamadı:

“Yahu siz delirdiniz mi? Benim arabamın üzerinden iddiaya giriyorsunuz.”

Çil Halil,

“Hoca’m ne ediverelim? Sen de APP plaka takmayıvereydin.”

Necati,

“Yahu ne APP’si? Ben plakayı takalı 17 sene oluyor. Arabayı alınca gittim, Şoförler Cemiyeti’ne bastırdım plakayı.”

Kara Mehmet,

“Ben de onu deyip durun ya. Bu plaka nizami arkedeş.”

Çil Halil,

“Kendine güveniyorsa arayalım cendermeye gelsin, yazsın cezayı. Hoca’m, iddiayı kazanırsam söz kuzuyu birlikte yeyivecez.” dedi.

Necati Öğretmen, iyice sinirlendi:

“140.000 lira ceza yedikten sonra ben kuzuyu ne yapayım? Arabam zaten kaç para? Dağılın şuradan.”

Necati, kalabalığın arasında arabasına binip gazladı.

Akşam akşam keyfi kaçmıştı. Yattığı yerde döndü durdu. Bir türlü uyku tutmadı. İçini bir kurt kemirmeye başladı. Sokak lambası meselesi yüzünden ağzı yanmıştı bir kere. Her ne kadar plakasından emin olsa da işini sağlama almak istiyordu.

Sabah kalktığı gibi soluğu trafik şubede aldı. Plakayı söküp koltuğunun altına kıs-

Riyakâr Batı

◆ Kadir Köse

tırdı. Girişte bekleyen polisin yanına vardı, plakasını gösterdi. Polis plakayı uzun uzadıya inceledi. Bilgisayara girip kontrol etti. Süreç uzadıkça Necati Bey'in tedirginliği artıyordu. Onun bu tedirgin hâli polisin de dikkatinden kaçmadı.

"Amca, aslında bu plakada bir sıkıntı yok, yasal görünüyor. Ama biliyorsun, kameraların sağı solu belli olmaz. Sen yine de ne olur ne olmaz değiştir istersen. Kafan rahat olur."

Necati Bey'in kafası rahatlamak bir yana daha da karıştı:

"Evladım, hem sıkıntı yok diyorsun hem değiştir diyorsun. Bu nasıl iş?" dese de sorusuna polisten net bir cevap alamadı.

Necati Bey, iyice huzursuzlanmıştı. Trafik bürosundan çıkıp koltuğunun altında plakalarla Şoförler Odası'na gitti. Burada onu upuzun bir kuyruk karşıladı. Kuyruktakiler ayrı gergin, çalışanlar ayrı gergindi. İtişmeler, kakışmalar, karşılıklı laf atmalar eksik değildi.

Necati Bey, akşama doğru sıra kendisine gelince görevliye plakaları uzattı:

"Evladım şu plakalar APP mi değil mi bir kontrol ediver." dedi.

Görevli burnundan soluyordu:

"Burası kontrol yeri değil amca." diye tersledi Necati'yi.

Necati alttan aldı:

"Evladım, bir bakıversen ne olacak? Sorunluysa değiştireceğim." dedi.

Görevli, eline alıp şöyle bir baktıktan sonra plakaları Necati'nin önüne doğru attırırverdi.

"Amca, plakan mühürlü. Biz bunun neyini değiştirelim. İşimiz başımızdan aşkın zaten. Sabah 8'den beri ayaktayız. Boş yere uğraştırma bizi."

Necati Bey daha konuşmak istiyordu ama arkasındakiler iteklemeye başlamıştı bile.

"Hadi amca, sıkıntı yokmuş işte. Çekil biz de işimizi görelim."

Necati, karmakarışık duygular içerisinde ister istemez evin yolunu tuttu.

-devam edecek-

İlkeden bahseden ilkesiz Batı
Sözde ilkenizle düzenbazsınız
Suratınız bukalemun suratı
Geçmişten bugüne riyakârsınız

Bebek katlettiren hâin güruhu
Çocuk iğfal eden âyin güruhu
Masum kesip yiyen lâin güruhu
Birer kravatlı yamyamlarsınız

Demokrasi hilenize araçtır
Ülkeleri işgal için gereçtir
Sömürüye kılıftır ve utançtır
Ne emperyal ruhlu canavarsınız

Girdiğiniz ülke tarumar olur
Çalınır geliri halkı aç kalır
Ölen kurtulurken yaşayan ölür
Yaşamı yok eden habis ursunuz

Alayınız hak hukuktan dem vurur
Sizde hak bekleyen haksızlık bulur
Çıkarınız adâlete yön verir
Haklıyı haksıza boğduransınız

Âbâd olunur mu zulüm ederek
Çarkınız çökecek artık giderek
Ettiğiniz neyse tek tek çekerek
Hakk'ın gazabını tadacaksınız

Köse der bakınca bunca olana
Size insan demek zuldür insana
Varlığınız tehdit cana cihana
Siz zararlı, cani mahlûklarsınız.

Dost Diye Bildiklerim

◆ Faik Kumru

hatıralar kirlenir hatır gönül kırarak
hakikat kanatlanır merdane haykırarak

zamanımı çaldılar ahababım sandıklarım
kalbimin köşesinde her daim andıklarım
iyi niyet gösterip ha bire kandıklarım
görmesin sizi gözüm yüzünüz sizin olsun

açmayın ahizeyi selam bile vermeyin
evim barkım belalı kapısından girmeyin
hep sırtınızı dönün bir daha da görmeyin
hem çalın hem söyleyin sazınız sizin olsun

her akşam ayrılırdı masadaki yerimiz
birimiz gelmez ise arardı diğerimiz
tetik çekti dost eli söndü bütün ferimiz
çakalınız kurdunuz tazınız sizin olsun

azımız bize yeter çoğunuz size kalsın
yiyin için zevk edin keyfiniz de çoğalsın
isminiz lazım değil adınızı yel alsın
muhabbete muhalif tarzınız sizin olsun

yanım sıra yürüyen peşimden ayrılmayan
dost satmak asri moda meğer bozukmuş mayan
ateşi körükleyen fitneden sıyrılmayan
fesadın kazanında hazzınız sizin olsun

öyle bir mesafe ki yer ile gök arası
hayat sıfıra iner kesilir faturası
dedim kendi kendime sırtın bıçak yarası
bahçeniz baharınız yazınız sizin olsun

Saçma Sapan Aşk

◆ Durdu Güneş

Hep kendi gölgemle oynadım durdum
Olmayan bir aşkın divanesiyim
Gerçek kabul edip bir hayal kurdum
Yanmayan ışığın pervanesiyim

Şarkılar, şiirler kalbe yön verdi
Hasreti kutsadı, vuslatı yerdi
Her şey iç dünyamda doğdu yeşerdi
Ben kendi kendimin hikâyesiyim

Gerçekler acıysa, kurgu hoş gelir
İnsan buna kanar, yürek eğlenir
Bazen gerçek durmaz, masa devirir
Yıkılan kurgunun virânesiyim

Aşkın gözü kördür, kafa hoş olur
Kalp kalbe yansımaz, zaten boş olur
Sözden öte gitmez hayal, düş olur
Matrak bir durumun hicviyesiyim

Hakikat de olsa kurgu da olsa
Aşkla yan yanadır keder ve tasa
Gülünesi bir aşk şiiri varsa
Ben de onun saçma kafiyesiyim

Deme

◆ Musa Serin

Hacı Musa Tuncer'e

“Sütü bozukların sattığı süttten”
Sakın ha bana da satmazlar deme!
Mayası hileli, gezerken bittten
Bizim bahçelerde bitmezler deme!

İmanı paradır, satıyor dini
Sakın ha aldanma beterdir kini
Gonca güzel amma, aman diken
Koklarken dikkat et batmazlar deme!

Gülde de hormon var, açarken belli
Sözcükler tatlıdır, pek tatlı dilli
Mayası bozuktur, gâvurdan döllü
Her mevsim dikkat et, çatmazlar deme!

Kazanı boşaltma, doldur içini
Kepçeyi sağlam tut imanı dini
Kurnazdır tilkiden döndürsen yönü
Fırsatı bulursa ötmezler deme!

İnce ele, sık doku dengini ara
Sonra açılmasın sinende yara
Kanları satılsa etmez beş para
Fırsatı bulursa satmazlar deme!

Verme fırsatını didin ve çalış
Zaman kıymetlidir güzele alış
Hikmeti ara ki yaparsın buluş
Sütüme hileyi katmazlar deme!

“Her şeyde tersine” dönüyor belli
Fakirin cebinde soysuzun eli
Dünde böyle idi, dünden evveli
Yarına çabala gitmezler deme!

Zaman değerlidir, kıymetli zaman
Hoyratça harcayıp eyleme güman
Aydınlı diyor ki aman ha aman
Hakkımın üstüne yatmazlar deme!

Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/on yedi

◆ Hacı Musa Tuncer

Variyenli Ali gittikten sonra kabına sığmayan Teber Tahir, kudurdukça kudurdu. Evin sofasında bir öte bir beri gezinip, kendi kendine söylenip nağralar atarak,

“Ulan Variyenli Ali, sen kim oluyon da beni sıkboom etmiye çalışıyon hı? Sen kim-sin ulan, sen kimsin? Senin etin ne, budun ne de ba’a ders vermiye kalkışıyon sen hı? Vay efendim Elif gızı geri getirip oğlum Süllü’ye avrad edeceemissim de, vay efendim Leyli gız çok hamaratımış azzıg guymuş da, vay efendim Göö Hösüün’ünen gonuşacaamış da, vay efendim Göö Hösüün’ü zor zabdediyomuş da, vay efendim gendinden habar begliyeceemissig de... Şuna bak şuna. Sa’a ne ilan bunnardan? Yörü ulan ordan, yörü! Hepiciinize zar ağladmassam ba’ada Teber Tahir demesigner. Aha şindik Ulak Milla’dan başlıyom ders vermiye. Soura da ötekilerin dersini vereceem.” derken ağzı köpürdü, şekli şemâli değişti, şikleti azdı, gözleri döndü, nefes nefese kaldı. Yanında kendisini dinleyen oğlu Sünepe Süllü’ye seslendi:

“Beygirin gırbacını hazır eyledi?”

“Eyledim baba.”

“Ee oakıd, ver bahim gırbacı. Ulak Milla’nın elini ayaanı da bağladı?”

“Bağladım baba! Hemi de kendirinen doluya doluya bağladım. Ağzını, çenesini de bağliyam mı baba?” diyerek kırbacı babasına uzattı Süllü.

Teber Tahir:

“Yok ulan yok! Ağzını, çenesini bağliyan-cı Ulak Milla’nın yalvarışını nasıl duyacaak? Nasıl zevk alacaak? Şööle canıma sine bir dövüyüm.” diyerek Ulak Milla’nın bağlı olduğu davar damına doğru giderken karısı Coruk Cevriye konağın balkonundan Teber Tahir’e seslendi:

“Bire herif ne dutuyon sen? Gudurdun

mu? Ne isdiyon elin suçsuz, garib fıkarasından? Hani Al’edeme ne söz verdiidin sen? Bu eddiini bir duyan neem olsa niyapacanan? Cuvabını heyle vereceen? Güneh, güneh. Milla’ye pıddırın evine gedsin! Bag yongsa Perişan Perihan’a yetmen sen. Perişan eder ikinizi de, demedi demen!”

Teber Tahir:

“Sus be kadın sus! Ben ne dudduumu ee biliyom. Sen kadın başınınan erkeen işine burnunu sokma! Bunnarın alıyacının defterini düreceem. Bunnarın gafasını ezmezsem yarın hepicii ba’a baş galdırır.” diyerek oğlu Sünepe Süllü’ye döndü:

“Süllü, ben bu Mullu’ya bir guşa benzerirken sen de şu Variyenli Ali’nin peşinden get, bul. Gıçında’a umman dabancıya gullan, gatrırını da vur gendini de. İkisini de Cahana tuvalla gedsin. Annadı beni? İz neemde guyma ardında ha.” dedi.

Sünepe Süllü:

“Pekiinci baba. Sen ne diyosan o. Biz bunnarı temizlemesek bize gün dışlık yok.” diyerek, gubardı, belindeki umman tabancayı elledi, sevdi, koska koska yürüyerek Çerçi Variyenli Ali’nin peşine düştü.

“Yarvım Süllü, sen bari babana uyma! İrahat bırakın şu elin adamlarını. Gurban oluyum cır navar.” dedi Cevriye. Sünepe Süllü anasını dinlemedi bile. Sadece, “Sen ne diyon bire ana?” dedi.

Variyenli Ali, eski eşkiyalardan olduğu için, öyle Sünepe Süllü gibilere asla papuç bırakmayacak kadar zeki ve akıllı. Teber Tahir’in bir puştluk yapacağını tahmin ediyordu. O sebepten dolayı, yola düştükten yirmi dakika sonra katırını ormanlık bir yere bağlayıp sakladı. Ormanın içinden gizlice gerisin geri gelerek Teber Tahir’in evinin arkasında bulunan davar damının kıyısındaki murt ça-

lılarının içine saklanıp, pusu attı.

Olabilecekleri Önceden tahmin eden Variyenli Ali, Teber Tahir ve oğlu Sünepe Süllü'nün Ulak Mulla'ya bir kötülük yapacaklarını tahmin ediyordu ve tahmini boşa çıkmadı.

Teber Tahir, elindeki beygir kırbacını sallaya sallaya davar damanın kapısını açtı, içeri girdi. Kapının "gıynç" sesini duyan Ulak Mulla, davar damının direğinde kendirle bağlı vaziyette Teber Tahir'i gözünün ucuyla alttan yukarı iyice bir süzdü. Gözlerinde hiçbir korku görünmüyordu. Artık ne olaksa olsun diyordu kendi kendine. Teber Tahir üzerine doğru geldikçe istifini dahi bozmadı. Kan çanağı gözleriyle sadece öfkeli öfkeli bakıyordu. Ulak Mulla'nın bu korkusuz bakışını gören Teber Tahir,

"Ne o ulan Milla? Benden heç gorgmuyon elleheme? Şindik sööle bahim. Seni, babanı geberddiim gimi mi geberdiyim yongsa başga türlümü geberdiyim?" dedi.

Bu itirafı ilk defa duyan Ulak Mulla'nın gözlerinden ateş fişkırdı, beyninden vurulmuşa döndü. Çaresiz ve bitkin bir şekilde kendisini kendirden kurtarmaya çalıştı ama olmadı. Tüm gücüyle bedenini sağa sola zorladı, hırçınlaştı, gözleri döndü.

-devam edecek-

Osman Bana Çay Getir

◆ Eyyüp Azlal

Çayı demle demlikte
Osman bana çay getir
Koyma beni kemlikte
Osman bana çay getir

Osman bana çay getir
Demini de koy getir
İnce belli bardakta
Şekerini say getir.

İki olsun şekeri
Dönsün dünya tekeri
Çaydır gözümün ferî
Osman bana çay getir

Urfa ile Mardin'den
Derman getir derdinden
İnsanların merdinden
Osman bana çay getir

Eyyübi'yem söylerem
Bir muhabbet eylerem
Sen söyle ben dinlerem
Osman bana çay getir.

Müdür Bey

◆ Aslan Avşarbey (Mülki)

-Yürek yemiş bir memurun isyanı-

Babandan miras mı sana bu kurum
Öyle şişe şişe gezme Müdür Bey
Canımıza yetti artık bu durum
Her dakika bizleri üzme Müdür Bey

Sabahları asık suratla işe
Geline kalmıyor millette neşe
Bir son ver evdeki kötü gidişe
Ona küsüp bize kızma Müdür Bey

Hep böyle giderse bu afra tafra
Memurun gözünde olursun safra
Makamda her öğlen mükellef sofra
Kafayı çekip de sızma Müdür Bey

Bu iş böyle gitmez enaniyetle
Biraz barışık ol medeniyetle
Bak çalışıyoruz halis niyetle
Ağız tadımızı bozma Müdür Bey

Halka örtüp güce açtığın kapı
Ortaya koyuyor sendeki çapı
Yarın koltuk gider değişir yapı
Kendi çukurunu kazma Müdür Bey

Müdürlük olsa da bir üst kademe
Kölen değil senin memur hademe
Mülki'yi tanırım demedi deme
Aşılmak üzere çizme Müdür Bey